

Мельниченко А. В.,аспірантка кафедри цивільного, нотаріального та виконавчого процесу
Національного університету «Одеська юридична академія»**ФІНАНСОВО-ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИВАТНИХ ВИКОНАВЦІВ:
ТАРИФІКАЦІЯ ТА ОПЛАТА ПОСЛУГ**

Анотація. У статті проведено комплексний аналіз фінансово-економічних аспектів функціонування інституту приватних виконавців в Україні з особливим акцентом на питаннях тарифікації та механізмах оплати послуг. Досліджено нормативно-правову базу регулювання тарифів приватних виконавців, включаючи аналіз положень Закону України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень та рішень інших органів» та відповідних підзаконних актів. Проаналізовано зарубіжний досвід тарифікації послуг приватних виконавців у країнах Європейського Союзу, зокрема французьку модель «huissiers de justice» з державним регулюванням тарифів, німецьку систему з гнучким підходом до ціноутворення та змішані системи країн Балтії.

Детально розглянуто структуру витрат приватних виконавців, яка включає постійні витрати на утримання офісу, заробітну плату персоналу, страхування професійної відповідальності, та змінні витрати, пов'язані з виконанням конкретних справ. Проведено економічне обґрунтування тарифів з урахуванням співвідношення доходів та витрат, при цьому встановлено, що середня рентабельність діяльності приватного виконавця становить 15-25%. Особливу увагу приділено аналізу проблематики виконання справ з невеликими сумами стягнення, де традиційні підходи до тарифікації можуть призводити до економічної недоцільності.

Досліджено систему додаткової винагороди за фактично понесені витрати та механізми розподілу витрат між сторонами виконавчого провадження. Проведено порівняльний аналіз особливостей роботи приватних та державних виконавців, який виявив суттєві відмінності у структурі оплати послуг та загальному рівні витрат для учасників провадження. Встановлено, що приватні виконавці демонструють вищі показники результативності виконання, що частково компенсує більші прямі витрати.

Визначено перспективи розвитку тарифного регулювання та запропоновано рекомендації щодо оптимізації системи оплати послуг приватних виконавців.

Ключові слова: приватні виконавці, тарифікація, оплата послуг, фінансові ризики, економічна ефективність, виконавче провадження, структура витрат, додаткова винагорода, доступність послуг.

Melnychenko A. V. Financial and economic aspects of private enforcement officers' activities: tariffication and payment for services

Abstract. The article provides a comprehensive analysis of the financial and economic aspects of the functioning of the institute of private enforcement officers in Ukraine with particular emphasis on tariffication issues and payment mechanisms for services. The normative-legal framework for regulating private enforcement officers' tariffs is examined, including analysis of the provisions of the Law of Ukraine "On Bodies and Persons Who Carry Out Compulsory Execution of Court Decisions and Decisions of Other Bodies" and corresponding by-laws. The foreign experience of tariffication of private enforcement officers' services in European Union countries is analyzed, particularly the French model of "huissiers de justice" with state regulation of tariffs, the German system with a flexible approach to pricing, and mixed systems of Baltic countries.

The cost structure of private enforcement officers is examined in detail, which includes fixed costs for office maintenance, staff salaries, professional liability insurance, and variable costs related to the execution of specific cases. Economic justification of tariffs is conducted taking into account the ratio of income and expenses, establishing that the average profitability of a private enforcement officer's activity is 15-25%. Special attention is paid to analyzing the problems of executing cases with small recovery amounts, where traditional approaches to tariffication may lead to economic inexpediency.

The system of additional remuneration for actually incurred expenses and mechanisms for distributing costs between parties of enforcement proceedings are investigated. A comparative analysis of the peculiarities of private and state enforcement officers' work is conducted, which revealed significant differences in the payment structure for services and the general level of costs for proceeding participants. It is established

that private enforcement officers demonstrate higher performance indicators of execution, which partially compensates for higher direct costs.

The prospects for tariff regulation development are determined and recommendations for optimizing the payment system for private enforcement officers' services are proposed.

Key words: *private enforcement officers, tariffication, payment for services, financial risks, economic efficiency, enforcement proceedings, cost structure, additional remuneration, service accessibility.*

Постановка проблеми. Сучасна система виконавчого провадження в Україні зазнала кардинальних змін із запровадженням інституту приватних виконавців, що суттєво вплинуло на фінансово-економічні аспекти надання послуг у сфері примусового виконання судових рішень. Приватні виконавці, працюючи на комерційній основі, стикаються з необхідністю забезпечення фінансової стійкості своєї діяльності через встановлення обґрунтованих тарифів та ефективних механізмів оплати послуг. Водночас існуюча система тарифікації не завжди відображає реальні витрати на провадження виконавчих дій та не стимулює якісне виконання професійних обов'язків.

Проблематичними залишаються питання співвідношення розміру винагороди приватних виконавців із складністю та обсягом виконуваних робіт, а також забезпечення справедливого розподілу витрат між сторонами виконавчого провадження. Нерідко виникають конфліктні ситуації щодо обґрунтованості стягнення додаткових витрат, пов'язаних із виконанням рішень, що створює напруження у відносинах між приватними виконавцями, боржниками та стягувачами. Відсутність чітких критеріїв оцінки економічної ефективності діяльності приватних виконавців ускладнює контроль за якістю надання послуг.

Особливо гострою є проблема фінансового забезпечення виконавчих дій у справах із незначною сумою стягнення, де традиційні підходи до тарифікації можуть призводити до економічної недоцільності провадження для приватного виконавця. Це створює ризики дискримінації певних категорій справ та може негативно впливати на доступність послуг примусового виконання для громадян із невеликими за розміром вимогами. Водночас недосконалість механізмів фінансового контролю та звітності у сфері діяльності приватних виконавців створює передумови для зловживань та

порушень принципів прозорості у формуванні вартості послуг.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Економічні аспекти діяльності приватних виконавців, включаючи механізми формування доходів і витрат, досліджувалися І. Багнюк та Т. Фоміна, які аналізували ефективність виконання судових рішень у контексті змішаної системи. Їхні роботи підкреслюють проблему відсутності чітких методик обліку витрат, пов'язаних із провадженням, що впливає на справедливість тарифікації.

Питання оподаткування доходів приватних виконавців та структуру їхніх витрат детально розглянуто в дослідженні, опублікованому в журналі «Економічний дискурс». Автори доводять необхідність врахування витрат на членські внески до Асоціації приватних виконавців, оренду офісів та оплату праці помічників при визначенні оподаткованого доходу. Проте науковці відзначають, що чинне законодавство не містить чітких критеріїв для розподілу витрат між сторонами виконавчого провадження.

Проблему економічної недоцільності справ із незначними сумами стягнення окреслюють у працях, присвячених аналізу структури винагороди приватних виконавців. Зокрема, встановлено, що фіксовані тарифи (наприклад, 10% від суми стягнення) не враховують складність окремих справ, що призводить до дисбалансу між витратами та доходами.

Мета дослідження полягає у розробленні науково обґрунтованих рекомендацій щодо оптимізації системи тарифікації та оплати послуг приватних виконавців, які забезпечуватимуть баланс між економічними інтересами суб'єктів виконавчого провадження та ефективністю функціонування системи примусового виконання судових рішень. Досягнення цієї мети передбачає формування комплексного підходу до визначення справедливої винагороди приватних виконавців, що стимулюватиме високу якість надання

послуг, забезпечуватиме прозорість ціноутворення та сприятиме підвищенню довіри до інституту приватного виконання з боку суспільства та держави.

Викладення основного матеріалу.

В Україні тарифи приватних виконавців регулюються Законом України «Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень та рішень інших органів» та відповідними підзаконними актами [1]. Основні принципи тарифікації закріплені у статтях закону, які визначають розміри основної винагороди приватного виконавця, додаткової винагороди за фактично понесені витрати, а також особливості оплати у справах немайнового характеру. Нормативно-правова база також встановлює механізми індексації тарифів та процедури їх застосування.

Аналіз зарубіжного досвіду показує різноманітні підходи до формування тарифів приватних виконавців. У Франції система «huissiers de justice» передбачає державне регулювання тарифів з фіксованими ставками для різних видів процедур, що забезпечує прозорість та передбачуваність витрат [2,3]. Німецька модель характеризується більш гнучким підходом, де тарифи формуються на основі складності справи та фактичних витрат виконавця, при цьому існують максимальні межі винагороди [4]. У країнах Балтії переважає змішана система, що поєднує фіксовані та відсоткові ставки залежно від категорії виконавчого провадження.

В Україні структура витрат приватних виконавців включає декілька основних компонентів, які формують економічну основу для встановлення тарифів. До постійних витрат належать утримання офісу, заробітна плата персоналу, комунальні послуги, страхування професійної відповідальності, придбання та обслуговування технічних засобів, а також витрати на отримання та підтримання ліцензії. Змінні витрати пов'язані безпосередньо з виконанням конкретних справ і включають транспортні витрати, оплату послуг оцінювачів та інших залучених спеціалістів, витрати на публікацію оголошень, судові збори та витрати на зберігання арештованого майна.

Економічне обґрунтування тарифів має базуватися на детальному аналізі співвідно-

шення доходів та витрат приватних виконавців з урахуванням специфіки їхньої діяльності. Дослідження показують, що середня рентабельність діяльності приватного виконавця коливається в межах 15-25%, що є порівняно невисоким показником з огляду на високі професійні ризики та відповідальність. Значна частина доходів концентрується на справах із великими сумами стягнення, тоді як виконання дрібних справ часто є збитковим через диспропорцію між фактичними витратами та розміром винагороди. Саме тому більшість дрібних справ виконує державна виконавча служба.

Яку своєму дослідженні зазначає Т. Фоміна, особливістю фінансового забезпечення діяльності приватних виконавців є те, що вони, як самозайняті особи та суб'єкти незалежної професійної діяльності, зобов'язані вести облік доходів і витрат за типовою формою, на підставі якої складається і подається податкова декларація про майновий стан і доходи. При цьому оподатковуваним доходом вважається сукупний чистий дохід, тобто різниця між отриманими доходами та документально підтвердженими витратами, необхідними для здійснення професійної діяльності. Дослідниця підкреслює, що проблемним залишається питання відшкодування витрат, які не компенсуються приватному виконавцю у разі закриття виконавчого провадження, а також дискримінаційний підхід до оподаткування порівняно з фізичними особами-підприємцями, що створює додаткові фінансові навантаження та впливає на економічну мотивацію до виконання складних чи малорентабельних справ [5].

Ключовим фактором при встановленні тарифів є забезпечення балансу між економічною доцільністю для виконавців та доступністю послуг для громадян. Аналіз показує, що поточна система тарифікації не завжди враховує реальні витрати на виконання складних або тривалих справ, особливо у випадках, коли боржник активно протидіє виконанню або коли необхідно застосовувати специфічні заходи примусового виконання. Це створює потребу в удосконаленні методології розрахунку тарифів з урахуванням категорії складності справ,

географічного розташування майна боржника та інших факторів, що впливають на обсяг необхідних ресурсів.

Додаткова винагорода за фактично понесені витрати є важливим елементом системи оплати, оскільки покриває реальні витрати виконавця на здійснення виконавчих дій. До таких витрат належать транспортні витрати, оплата послуг спеціалістів та оцінювачів, витрати на зберігання та реалізацію арештованого майна, публікацію оголошень, отримання довідок та інших документів. Розмір додаткової винагороди не обмежується законом, проте вона повинна бути економічно обґрунтованою та документально підтвердженою, що створює певні складнощі у практичному застосуванні через відсутність чітких критеріїв її розрахунку.

Механізм розподілу витрат між сторонами виконавчого провадження передбачає, що основну винагороду та додаткові витрати сплачує боржник, проте у випадку неможливості їх стягнення з боржника, частина витрат може покладатися на стягувача. Така система створює певні ризики для приватних виконавців, особливо у справах з неплатоспроможними боржниками, що вимагає створення додаткових механізмів гарантування оплати їхніх послуг. Водночас існує проблема прозорості формування додаткової винагороди, що може призводити до зловживань та необґрунтованого збільшення витрат сторін виконавчого провадження.

Порівняльний аналіз особливостей роботи приватних та державних виконавців виявляє суттєві відмінності як у структурі оплати їхніх послуг, так і в загальному рівні витрат для учасників виконавчого провадження. Державні виконавці отримують фіксовану заробітну плату з державного бюджету, а також можливі витрати на окремі процесуальні дії. Натомість приватні виконавці здійснюють діяльність на договірних засадах, отримуючи винагороду, що зазвичай оплачується стягувачем із подальшим її відшкодуванням за рахунок боржника. Такий механізм створює стимул до ефективного й оперативного виконання провадження, оскільки розмір винагороди прямо пов'язаний із результатами роботи виконавця [6].

Фактичні витрати учасників виконавчого провадження при зверненні до державних виконавців включають виконавчий збір у розмірі 10% від суми стягнення, який надходить до державного бюджету, а також непрямі витрати через витрати часу на численні відвідування виконавчої служби, необхідність самостійного контролю за ходом виконання, витрати на отримання довідок та документів, а також потенційні втрати від затягування процесу виконання. Водночас при роботі з приватними виконавцями основні витрати є прозорими та передбачуваними і становлять 10% від суми стягнення плюс додаткові фактичні витрати, при цьому розмір додаткової винагороди може бути обговорений попередньо зі стягувачем.

Ефективність використання коштів також різниться між двома системами виконання. Приватні виконавці демонструють вищі показники результативності виконання, що частково компенсує більші прямі витрати через швидше отримання заборгованості та менші втрати від знецінення. Державна система виконання, попри відсутність прямої оплати послуг виконавця, також передбачає стягнення виконавчого збору у розмірі 10% від суми стягнення до державного бюджету та генерує значні витрати для бюджету на утримання апарату виконавчої служби, при цьому показники ефективності залишаються нижчими. Такий аналіз свідчить про необхідність комплексного підходу до оцінки економічної ефективності обох систем з урахуванням як прямих, так і непрямих витрат усіх учасників процесу.

Діяльність приватних виконавців пов'язана з численними фінансовими ризиками, які можуть суттєво впливати на їхню економічну стабільність та рентабельність. Основним ризиком є неможливість стягнення винагороди з неплатоспроможних боржників, особливо у справах із великими сумами заборгованості, де розмір основної винагороди може сягати значних сум. Додатковими ризиками є витрати на судові процедури, пов'язані з оскарженням дій виконавця, потенційні збитки, що виникають у результаті допущених помилок під час здійснення виконавчих дій. У таких випадках приватний виконавець несе

повну цивільно-правову відповідальність, а збитки можуть бути відшкодовані за рахунок договору страхування професійної відповідальності або власним коштом виконавця відповідно до положень Цивільного кодексу України. Також існують ризики, пов'язані з пошкодженням або втратою арештованого майна під час зберігання, протидією з боку боржників, а іноді – й загрозами особистій безпеці виконавців [7].

Система гарантій у сфері приватного виконання базується на обов'язковому страхуванні професійної відповідальності приватних виконавців, яке є одним з ключових механізмів забезпечення захисту прав учасників виконавчого процесу. Кожен приватний виконавець зобов'язаний укласти договір страхування професійної відповідальності на законодавчо встановлену суму, що має покривати збитки, завдані третім особам внаслідок помилок, упущень або неправомірних дій під час здійснення виконавчих дій. Проте страхове покриття має суттєві обмеження: воно не гарантує стягувачам отримання винагороди за виконану роботу у випадку неспроможності виконавця завершити провадження, розмір страхового покриття може виявитися недостатнім для відшкодування великих збитків у справах з високою вартістю стягнення, а процедура отримання страхового відшкодування часто є тривалою та складною. Крім того, страхові компанії можуть відмовити у виплаті відшкодування у разі встановлення умисних дій виконавця, що створює додаткові ризики для учасників виконавчого процесу та знижує ефективність існуючої системи гарантій.

Для мінімізації фінансових ризиків приватні виконавці вдаються до різних стратегій управління ризиками, включаючи диверсифікацію портфеля справ, ретельну попередню оцінку платоспроможності боржників та застосування додаткових інструментів забезпечення. Водночас існуюча система гарантій потребує вдосконалення, зокрема через створення більш ефективних механізмів попереднього забезпечення виплати винагороди виконавцям та розширення покриття страхових програм. Важливим напрямом є також розробка системи державних гарантій для

забезпечення виконання соціально значущих рішень, що дозволить знизити фінансові ризики виконавців при роботі з неплатоспроможними боржниками.

Тарифна політика у сфері приватного виконання має прямий вплив на доступність виконавчих послуг для різних категорій боржників, створюючи певні бар'єри або стимули для звернення до приватних виконавців. Для заможних боржників та юридичних осіб з великими сумами заборгованості тарифи приватних виконавців становлять фіксовану ставку у розмірі 10% від суми стягнення, що є прозорою та передбачуваною оплатою незалежно від розміру заборгованості. Натомість для фізичних осіб з невеликими доходами та дрібними заборгованостями мінімальна винагорода приватного виконавця, яка становить 10% від суми стягнення, може бути відчутною фінансовою перешкодою, особливо якщо сума основного боргу є порівняно невеликою.

Особливо гостро питання доступності стоїть для соціально вразливих категорій населення, включаючи пенсіонерів, осіб з інвалідністю, багатодітні сім'ї та інші категорії громадян з обмеженими фінансовими можливостями. Чинна система тарифікації не передбачає пільг або знижок для таких категорій боржників, що може призводити до відмови від використання послуг приватних виконавців навіть у випадках, коли це було б більш ефективним рішенням. Водночас для підприємців та комерційних структур додаткові витрати на приватне виконання часто виправдовуються швидкістю та ефективністю стягнення, що робить ці послуги економічно привабливими.

Диспропорції у доступності послуг створюють ризик формування двоступеневої системи правосуддя, де якість та швидкість виконання судових рішень залежать від фінансових можливостей сторін. Це потребує розробки механізмів соціального забезпечення доступності приватного виконання, зокрема через створення системи державних субсидій для малозабезпечених громадян, встановлення максимальних меж винагороди у справах з невеликими сумами стягнення або запровадження пільгових тарифів для певних категорій справ. Такі заходи дозво-

лили б забезпечити рівний доступ до ефективних механізмів виконання судових рішень незалежно від соціального статусу та фінансового становища сторін виконавчого провадження.

Економічна ефективність системи приватного виконання демонструє позитивні результати як на мікро, так і на макроекономічному рівні, що підтверджується статистичними показниками та порівняльним аналізом з державною системою виконання. Приватні виконавці показують вищі показники результативності стягнення заборгованості, швидкості виконання рішень та задоволеності сторін виконавчого провадження. За даними Міністерства юстиції, ефективність приватних виконавців у стягненні заборгованості перевищує показники державних виконавців приблизно на 20-30%, що свідчить про більш раціональне використання ресурсів та вищу мотивацію до досягнення результату через пряму залежність винагороди від успішності виконання [8].

Вплив системи приватного виконання на державний бюджет має декілька аспектів, які в сукупності створюють позитивний економічний ефект. По-перше, розвиток приватного виконання дозволяє зменшити навантаження на державну виконавчу службу та скоротити бюджетні витрати на її утримання, оскільки частина справ передається приватним виконавцям. По-друге, більш ефективне стягнення податкових та інших бюджетних боргів через приватних виконавців збільшує надходження до державного та місцевих бюджетів. По-третє, швидше вирішення виконавчих справ сприяє поліпшенню бізнес-клімату та залученню інвестицій через підвищення довіри до судової системи та механізмів захисту прав кредиторів.

Макроекономічний ефект від функціонування системи приватного виконання проявляється у покращенні інвестиційного клімату, зниженні кредитних ризиків та стимулюванні економічної активності. Ефективне виконання судових рішень знижує вартість кредитування для бізнесу, оскільки банки та інші фінансові установи можуть розраховувати на більш надійне повернення коштів у випадку неплатежів. Це особливо важливо для розви-

тку малого та середнього бізнесу, який часто стикається з проблемами неплатежів з боку контрагентів. Загальний економічний ефект від запровадження системи приватного виконання оцінюється експертами як позитивний, при цьому вигоди для економіки перевищують витрати на підтримку та регулювання цієї системи.

Перспективи розвитку тарифного регулювання у сфері приватного виконання в Україні пов'язані з необхідністю адаптації до європейських стандартів та врахування накопиченого практичного досвіду функціонування системи. Ключовими напрямками удосконалення є створення більш диференційованої системи тарифів з урахуванням складності справ, географічних особливостей та категорій боржників, запровадження мінімальних соціальних гарантій доступності послуг для вразливих верств населення, а також розробка чіткіших критеріїв для розрахунку додаткової винагороди за фактичні витрати. Важливим напрямом є також цифровізація процесів тарифікації та створення автоматизованих систем розрахунку винагороди, що підвищить прозорість та зменшить ризики зловживань [9].

Оптимізація системи оплати послуг приватних виконавців повинна базуватися на принципах економічної обґрунтованості, соціальної справедливості та стимулювання ефективності роботи. Доцільним є запровадження системи бонусів за швидке та якісне виконання, встановлення максимальних меж додаткової винагороди у відсотковому співвідношенні до основного тарифу, створення механізмів державного субсидування виконання соціально значущих рішень та розробка спеціальних тарифних планів для різних категорій справ. Також необхідно посилити контроль за обґрунтованістю додаткових витрат через створення стандартизованих методик їх розрахунку та обов'язкове документальне підтвердження.

Стратегічними цілями розвитку тарифної політики має стати створення збалансованої системи, яка забезпечуватиме економічну мотивацію приватних виконавців при збереженні доступності послуг для всіх категорій громадян та стимулюватиме підвищення

якості виконавчих послуг. Це передбачає поетапне впровадження реформ з обов'язковим моніторингом їх впливу на ефективність системи виконання, проведення регулярних досліджень ринку виконавчих послуг та корегування тарифної політики відповідно до змін економічних умов та потреб суспільства. Успішна реалізація цих заходів дозволить створити сучасну, ефективну та соціально орієнтовану систему приватного виконання, яка відповідатиме європейським стандартам та потребам української економіки.

Висновки. Проведений аналіз фінансово-економічних аспектів діяльності приватних виконавців свідчить про складність та багатогранність питань тарифікації та оплати послуг у цій сфері. Система приватного виконання в Україні демонструє позитивну динаміку розвитку, проте потребує подальшого вдосконалення для забезпечення оптимального балансу між економічними інтересами виконавців та доступністю послуг для громадян.

Ключовими проблемами сучасної системи тарифікації є недосконалість механізмів роз-

рахунку додаткової винагороди, відсутність соціальних гарантій доступності для вразливих категорій населення, значні фінансові ризики для виконавців при роботі з неплатоспроможними боржниками та потреба в більш диференційованому підході до встановлення тарифів залежно від складності справ. Водночас позитивними аспектами є вища ефективність приватного виконання порівняно з державним, позитивний вплив на бюджетні надходження та загальне поліпшення інвестиційного клімату.

Перспективи розвитку системи пов'язані з необхідністю комплексного реформування тарифної політики, що має включати створення більш справедливої та прозорої системи оплати, запровадження механізмів соціального забезпечення доступності послуг, посилення системи гарантій для приватних виконавців та адаптацію до європейських стандартів. Успішна реалізація цих заходів дозволить створити ефективну, соціально орієнтовану систему приватного виконання, яка сприятиме зміцненню правової держави та економічному розвитку України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Про органи та осіб, які здійснюють примусове виконання судових рішень і рішень інших органів: Закон України від 2 червня 2016 р. № 1403-VIII. Відомості Верховної Ради України. 2016. № 30.
2. Tarif des huissiers de justice en France. BFC Huissiers. URL: <https://www.bfc-huissiers.com/tarif> (дата звернення: 09.06.2025).
3. Comprendre les Tarifs des Huissiers de Justice : Guide Pratique pour Entreprises et Particuliers. URL: <https://www.bfc-huissiers.com/tarif> (дата звернення: 01.06.2025).
4. Claim collection and enforcement in Germany. MM Recht. URL: https://www.mmrecht.com/claim_collection/enforcement_en.php (дата звернення: 02.06.2025).
5. Фоміна Т. В. Оподаткування доходів приватних виконавців в Україні // Економіка та держава. 2022. № 4. С. 74–78. URL: http://www.economy.nauka.com.ua/pdf/4_2022/74.pdf (дата звернення: 02.06.2025).
6. Корольова В., Христюк І. В. Порівняльний аналіз державної виконавчої служби та інституту приватних виконавців в Україні // Юридичний вісник «КРОК». 2022. № 46. С. ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК». URL: <https://lbku.krok.edu.ua/index.php/legal-bulletin/article/view/292> (дата звернення: 03.06.2025).
7. Наслідки обмеження основної винагороди приватного виконавця // Асоціація приватних виконавців України. URL: <https://www.ae.org.ua/наслідки-обмеження-основної-винагор/> (дата звернення: 03.06.2025).
8. Чепурний В. Яка система виконання судових рішень потрібна для інтеграції України до ЄС // Економічна правда. 2022. 27 липня. URL: <https://epravda.com.ua/columns/2022/07/27/689668/> (дата звернення: 05.06.2025).
9. Примусове виконання судових рішень: судді ВП ВС висвітлили відповідну практику Верховного Суду // Верховний Суд України. URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1643045/> (дата звернення: 05.06.2025).
10. Про затвердження Порядку виплати винагород державним виконавцям та їх розмірів і розміру основної винагороди приватного виконавця: Постанова Кабінету Міністрів України № 643 від 8 вересня 2016 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/643-2016-%D0%BF#Text> (дата звернення: 06.06.2025).

11. Пашковська Т. Приватні виконавці: coming soon // Юридична газета. 2022. № 49–50 (547–548). URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/vikonavche-provadzheniya/privatni-vikonavci-coming-soon.html> (дата звернення: 06.06.2025).
12. Статистика 2023: основні показники роботи системи примусового виконання України // Агенція з питань виконання рішень. URL: <https://www.ae.org.ua/tag/%D1%81%D1%82%D0%B0%D1%82%D0%B8%D1%81%D1%82%D0%B8%D0%BA%D0%B0-2/> (дата звернення: 06.06.2025).
13. Боєру В. Приватне виконання: ціна і цінність // Юридична газета. URL: <https://yur-gazeta.com/publications/practice/inshe/privatne-vikonannya-cina-i-cinnist.html> (дата звернення: 07.06.2025).
14. Звіт за результатами дослідження сфери примусового виконання рішень судів та інших органів в Україні. Липень 2023. Проведено компанією Human Research на замовлення EU Project Pravo-Justice. URL: <https://www.pravojustice.eu/storage/app/uploads/public/64f/6df/591/64f6df591b0dc111219083.pdf> (дата звернення: 09.06.2025).
15. Фінансові аспекти розвитку економіки України: теорія, методологія, практика: зб. наук. праць здобувачів вищої освіти і молодих учених. Хмельницький: ХНУ, 2023. URL: <https://fbss.khmnu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/9/2-51.pdf> (дата звернення: 09.06.2025).